

'In het begin was het Woord' (Joh. 1,1)

Roeping

Catechese door dominicaan Timothy Radcliffe op PELGRIM 09 (Brussel, zaterdag 4 april 2009)

Heb jij een roeping? Het korte antwoord is: ja, anders zou je niet bestaan. Een roeping is een roep. Alles bestaat omdat God het telkens opnieuw tot bestaan roept. Het Woord zei: „Er moet licht zijn” (Gen. 1,3), en er was licht. God zegt: „Er moeten konijnen zijn en hamsters en sterren” en ze zijn er.

Mens zijn is geroepen zijn om Gods eigen vreugde te delen. Het is de roeping hebben om het leven te delen van de Drievuldigheid, die perfecte en gelijkwaardige liefde is. Op 14 maart, toen ik deze lezing schreef, waren er naar schatting 6.766.576.051 mensen op onze planeet. Ieder van hen had een roeping om Gods liefde binnen te gaan. Anders zouden ze niet bestaan.

Dit is het goede nieuws dat we moeten delen met onze tijdgenoten. We leven in een tijd van grote onrust. De financiële crisis brengt met zich mee dat miljoenen mensen hun baan verliezen en zelfs hun huis. Veel jonge mensen hebben geen uitzicht op werk. Ouderen stellen vast dat hun pensioen minder waard is. We hebben er geen idee van hoe lang deze crisis zal duren. Dan is er de dreiging van een milieuramp. Tegen de tijd dat jullie mijn leeftijd hebben, is de wereld misschien een vreselijke puinhoop, geteisterd door droogte en overstromingen, en massale hongersnood. We zien ook de toename van geweld in onze binnensteden en tussen mensen van verschillende godsdiensten. Dat alles brengt een diepe bezorgdheid over de toekomst met zich mee. Waar gaan we heen?

Ieder van jullie heeft de mooie taak om je hoop te delen die ligt in de universele menselijke roeping om te delen in Gods liefde en vreugde. We weten niet hoe we daar zullen komen, en de weg voor ons is donker, maar we vertrouwen hierop: dat God ons gemaakt heeft om helemaal open te bloeien met Hem. En dat zullen we.

Dat klinkt allemaal mooi, maar ik ontmoet veel jonge mensen die zich afvragen hoe zij deze roeping moeten beleven. Zouden ze moeten trouwen of misschien priester of religieus worden? Moeten ze zich inzetten voor rechtvaardigheid of zaken doen? Kunstenaar worden of landbouwer? Ieder van ons moet ontdekken hoe we die menselijke roeping om Gods liefde te delen, willen beleven.

Ken je het verhaal van Jezus die terugkwam naar de aarde en Sint Pieter ontmoette? Hij zei hem: „Ik wil iets doen wat ik nog nooit gedaan heb. Kom, we gaan golfen. Zo gezegd, zo gedaan. Jezus mept zijn bal in een meer en zegt tegen Petrus: „Ga hem eens halen voor mij, asjeblief. Petrus dus het water in, pakt de bal en geeft hem aan Jezus. Jezus probeert het nog eens en... weer in het meer. Petrus: „Ga hem nu zelf maar eens halen.“ Jezus het water in om de bal te halen. Een voorbijganger kijkt verbaasd op en zegt: „Is dat wie ik denk dat het is?“ „Ja“, zegt Petrus, „maar het probleem is dat hij denkt dat hij Tiger Woods is.“

Om het simpel uit te drukken: we vinden onze eigen roeping door te ontdekken hoe we nu het best kunnen bloeien als liefdevolle mensen, open voor de oneindige liefde die God is. Joseph Pieper omschreef liefde als genot vinden in het bestaan van een andere persoon, waardoor we zeggen: „Het is prachtig dat je bestaat.“ Maar die liefde kunnen we op vele manieren beleven. We kunnen onszelf voor altijd aan iemand schenken in het huwelijk en zeggen: „Het is prachtig dat je bestaat.“ Dit is een daad van dankbaarheid aan de Schepper. Maar het kan ook als religieus, toegewijd om Gods behagen te tonen in mensen die vergeten of uitgespuwd zijn. We kunnen die liefde ook beleven als dokter of verpleegkundige, die Gods liefde voor de lijdende mens gestalte geven. Of door te werken voor internationale ontwikkeling, als uitdrukking van Gods liefde voor de armen. Al deze roepingen zijn niet zomaar een baan, want allemaal drukken ze op verschillende manieren Gods behagen in ons en in heel zijn schepping uit. Het een sluit overigens het ander niet uit. Je kunt een roeping hebben tot gehuwde dokter of tot priester-kunstenaar. De meesten van ons zijn geroepen om lief te hebben op vele manieren.

De jezuïet Pedro Arrupe zei: Niets is concreter dan het vinden van God. Dat betekent verliefd worden op een onvoorwaardelijke en definitieve manier. Datgene waarop je verliefd bent, datgene wat je verbeelding wekt, maakt alles anders. Het bepaalt wat jou 's morgens uit bed krijgt, wat je 's avonds mee bezighoudt, hoe je het weekend doorbrengt, wat je leest, wie je kent, wat je hart breekt en wat je versted doet staan met vreugde en dankbaarheid. Word verliefd, blijf verliefd, en het zal alles bepalen.

Je roeping ontdekken heeft dus te maken met hoe jij geschapen bent om het best lief te hebben. Ieder van ons heeft de juiste omgeving nodig voor onze vorm van liefhebben om zich te ontplooien. Het is zoals met planten. Sommige planten hebben een zuurrijke bodem en bescherming tegen de wind nodig, andere vereisen een kalkrijke bodem om niet dood te gaan. Sommige planten bloeien in een regenwoud, anderen in de woestijn. We moeten ontdekken welke soort omgeving we nodig hebben om onze capaciteit om lief te hebben tot bloei te laten komen. Elke roeping heeft een plaats in de ecologie van de liefde. De een is niet beter dan de ander. Maar we moeten weten welke de onze is. Het is niet goed om te doen alsof je een palmboom bent, terwijl je eigenlijk een rododendron bent!

Voor veel mensen is de moeilijkste vraag of ze geroepen zijn tot het huwelijk of tot een celibatair leven als priester of religieus. We hebben beide roepingen nodig, want elk van hen drukt iets uit van het mysterie van Gods liefde. Gods liefde is tegelijk persoonlijk en universeel. God houdt van mij als unieke persoon. Daarom besta ik als een particulier individu. God zeg mij: „Timothy, het is

fantastisch dat jij bestaat." Julian of Norwich, een veertiende-eeuwse Engelse mysticus, zei dat God niet boos kon zijn op ons, anders zouden we onmiddellijk ophouden te bestaan. Deze dimensie van Gods liefde vindt een levendige uitdrukking in het huwelijk, waarin twee mensen aanbieden genot te vinden in elkaar. Hun relatie is een sacrament van Gods behagen in elk van ons. Ze spreken Gods woord tegen elkaar: „Fantastisch dat jij bestaat.”

Maar Gods liefde is ook universeel. In Dantes woorden is God „de liefde die de zon en de andere sterren beweegt”. Ze omvat alles. En de roeping tot het priesterschap of het religieuze leven houdt in een teken te zijn van die ruime, grenzenloze liefde.

Voor ons is het niet mogelijk die twee dimensies tezelfdertijd te beleven of gelijke manier. Als ik passioneel van Elisabeth hou en mezelf voor altijd aan haar geef, dan kan ik niet van Margaret houden op dezelfde manier. Mijn liefde voor Elisabeth is een teken van Gods particuliere liefde door de volledige focus op één persoon. Zij is diegene voor wie ik ben gemaakt, de zon waarrond de planeet Timothy draait. Maar de niet-bezittende liefde van het religieuze leven of het priesterschap drukt een andere dimensie van Gods liefde uit; het is een ruimtelijke, die reikt naar iedereen. In God zijn deze twee dimensies een en dezelfde. God is één en ondeelbare liefde, volledig particulier en universeel. Voor ons staan die twee op gespannen voet.

Dit betekent niet dat getrouwde mensen alleen maar elkaar liefhebben, in een passionele en naar binnen gekeerde relatie die geen ruimte laat voor iemand anders. D.H. Lawrence noemde zulke narcistische liefde 'egoïsme voor twee'. In India bestaat er een verhaal van twee brahmaanse vrouwen die het gebod om aalmoezen te geven opvolgden door met elkaar gelijke giften te ruilen en zo helemaal niets weg te geven. Wees gewaarschuwd: ze werden gereïncarneerd als vergiftigde bronnen. De wederzijdse liefde van een koppel is de grond waarin de huwelijkse liefde is geplant, maar ze moeten zichzelf openen naar anderen, anders zal hun liefde onvruchtbaar zijn.

Meestal gebeurt dit met de komst van kinderen. De vader kan geschokt zijn te ontdekken dat hij niet meer de enige focus van de liefde van zijn vrouw is. Haar leven moet zich rond iemand anders draaien. En er zal een tijd komen waarop ze hun kind genoeg moeten beminnen om het te laten gaan en op zijn beurt een partner te vinden in het leven. De paradox van het gehuwde leven is dat we onze kinderen zo graag moeten zien dat ze in staat zijn om andere mensen nog liever te zien dan onszelf, of toch meer passioneel. Onze liefde moet hen vrij laten. C.S. Lewis zei: "Het is een goddelijk voorrecht om altijd minder de liefhebbende te zijn dan de beminde." God is altijd de enige die meer lief heeft dan dat hij bemind wordt.

Een christelijke familie is er om ons vrij te laten. Jozef en Maria leerden deze harde les toen ze Jezus drie dagen kwijt waren. Het kind zegt hen: "Hoe kan het zijn dat jullie mij zochten? Wisten jullie dan niet dat ik in het huis van mijn Vader moest zijn?" (Lucas 2,49). De grond waarin de plant van het gehuwde leven geworteld is, is dus die van een passionele relatie voor een andere mens. Maar de plant bloeit maar door zich te openen voor anderen. Onze liefde keert zich naar kinderen en vrienden. Geen enkele relatie die enkel gebaseerd is op twee mensen die elkaar in de ogen staren, kan lang duren. Geen enkele relatie kan

alles bieden wat we nodig hebben. Ik ken een dominicaanse zuster die uit een nest van elf kinderen komt - een typisch katholiek gezin, dat kweekt gelijk konijnen. Elk jaar houden ze een groot kerstfeest voor de hele stam, honderd mensen of nog meer. Ooit zag zuster Pat enkele jonge mannen die ze niet herkende, dus ging ze er naartoe en zei: "Wel, van wie zijn jullie de kinderen?" En ze zeiden: "We reden hier toevallig voorbij, een beetje doelloos. We zagen de lichten en hoorden het feest en daarom kwamen we even binnen." De familie zei dat ze mochten blijven, zolang ze maar naar de familievideo's wilden kijken, net als alle anderen!

Zo is het ook in het religieuze leven en het priesterschap. De grond waarin onze roeping om lief te hebben is geplant, is die van een ruime liefde, zelfs voor mensen die we nog niet kennen. Dit houdt een echte opoffering in om af te zien van de vreugde van de liefde waarin twee mensen zich aan elkaar geven voor altijd. We zijn geroepen om teken te zijn van Gods ruime liefde die niemand uitsluit. Het is evenzeer een roeping tot liefde als die van getrouwde mensen: maar in het bijzonder voor diegenen waar niemand van houdt, de mensen die vergeten zijn, of veracht.

Toen ik in Angola was tijdens de burgeroorlog, had ik eens een ontmoeting met postulanten van de dominicaanse broeders en zusters. Door het conflict waren ze afgesloten van hun families en geliefden. Moesten ze hun religieuze gemeenschappen verlaten om thuis voor hun families te zorgen, of eerder bij de orde blijven? Afrikanen hebben een sterk familie- en volksgevoel en dus was het voor hen een vreselijk dilemma. Maar een jonge zuster stond op en zei: "Laat de doden de doden begraven; wij moeten blijven om het evangelie te prediken." Dat is genereuze liefde.

Zijn onze gemeenschappen tekens van Gods ruime liefde doordat we samenleven met broers en zussen die we niet gekozen zouden hebben en met wie we soms verschillen in godsdienst, politieke overtuiging en zelfs eetgewoonten! Ze kunnen ons soms gek maken. Een monnik zei eens dat hij twintig jaar had moeten luisteren naar het thee slurpen van de monnik naast hem! Kom bij de dominicanen en je kan zitten waar je wil! Maar ons gemeenschappelijk leven is een teken van het Koninkrijk precies vanwege onze verschillen. Een gemeenschap van gelijkgezinden is geen teken van het Koninkrijk. Dat is niet meer dan een teken van zichzelf.

Het krachtigste teken dat ik hiervan ooit zag, was op een reis naar Rwanda en Burundi in de moeilijke jaren van oorlog en genocide. Broeders en zusters van oorlogvoerende etnieën moesten het leven delen, samen eten en bidden. Dat is een getuigenis van Gods ruime liefde. Het was pijnlijk, maar niettemin een teken van hoop.

Onze samenleving is geneigd om gemeenschap te zoeken met gelijkgezinden, mensen die onze meningen delen, onze vooroordelen en ons bloed. Conservatieven zoeken conservatieven op, progressieven andere vooruitstrevenden. Oude mensen worden naar tehuizen voor oude mensen gestuurd, tieners brengen hun tijd door met andere tieners, enzoverder. Ik zal niet spreken over Walen en Vlamingen! Mevrouw Thatcher vroeg over mensen altijd: "Hoor hij bij ons?" We zouden weerstand moeten bieden tegen die neiging. In plaats van homogeen te zijn, zoals een bol vanille-ijs, zouden we

moeten zijn als een goed pangerecht, waarin de verschillende ingrediënten zorgen voor de smaak.

In veel landen is de Kerk diep gepolariseerd tussen zogenaamde conservatieven en progressieven. Er is echte vijandschap en boosheid binnen onze Kerk tegenover 'die van de andere kant'. De profetische rol van religieuzen is om in vriendschap de hand te reiken over de verschillen heen. De tegenstelling tussen links en rechts, traditiegetrouw en vooruitstrevend, stamt van de achttiende-eeuwse Verlichting en is vreemd aan het katholicisme. We zijn allemaal noodgedwongen tegelijk conservatief, terugkijkend naar het evangelie en de traditie, en progressief, vooruitkijkend naar het Rijk Gods. Het is waar dat sommigen een meer behoudsgezind en anderen een meer vooruitstrevend temperament hebben, maar voor ons kan er geen fundamenteel en ultieme tegenstelling zijn tussen traditie en verandering. En dus moeten we in onze gemeenschappen weigeren om ons in kampen te laten verdelen.

Een van de uitdagingen is de generaties te overbruggen. In mijn gemeenschap in Oxford, hebben we met niet minder dan vier generaties te maken. Er is een oude broeder van 83 jaar, die gevormd werd in de klassieke traditie van voor het Tweede Vaticaans Concilie met de pre-conciliaire opvatting van religieus leven. Er zijn vier of vijf broeders van mijn generatie, die de uitbundige en rumoerige jaren van na het Concilie beleefden. Er is een grotere groep die soms wel eens de Johannes Paulus II-generatie wordt genoemd, die reageerde tegen een aantal dingen die ze beschouwde als deel van het wilde liberalisme van mijn generatie. En nu is er 'Generatie Y'. Ze zijn midden of eind de twintig, wat weer heel anders is. Een gemeenschap kan alleen draaien als ze de jongeren durft verwelkomen, om hen uit te dagen en door hen uitgedaagd te worden, wetend dat ze nooit zullen zijn zoals wij. Toen ik een jonge broeder was, hadden we een wonderlijk oude dominicaan met de naam Gervase. Hij was een groot geleerde. Dikwijls voer hij uit tegen de gekke ideeën van de jongeren en bood weerstand tegen onze vernieuwingen, maar toen hij tot een stemming kwam, stemde hij altijd voor de jongeren, want zonder hen is er geen toekomst.

Niet alleen religieuzen en priesters kunnen geroepen zijn tot teken van Gods universele liefde. Er is ook de roeping van alleenstaanden zoals Jean Vanier, die de Arkbeweging stichtte samen met Thomas Philippe, een Franse dominicaan. Jean groeide op in een bevoorrechte wereld. Zijn vader was ambassadeur in Frankrijk voor hij gouverneur-generaal van Canada werd. Jean behaalde een briljant doctoraat in de filosofie en gaf les aan de Universiteit van Toronto. Toen ontmoette hij Raphael en Philippe, twee jonge mannen met een mentale handicap. Hij vestigde zijn eerste gemeenschap met hen en dat veranderde zijn leven. Hij schreef: "Ze riepen me op een ander pad te nemen, het pad van tederheid, medelijden en eenheid. Ze leerden me vieren... De zwakken leren de sterken om de zwakheid en gebrokenheid van hun eigen leven, die ze vaak verbergen onder maskers, te aanvaarden en een plaats te geven." Hij vertelt over de grote overwinning van een jonge man, Erik, die er uiteindelijk in slaagde om te plassen in het toilet. De hele gemeenschap kwam bijeen om op hem te klinken.

Sommigen van ons zijn dus geroepen om teken te zijn van Gods onmetelijke en universele liefde. Maar niemand kan ontsnappen aan de uitdaging om concrete mensen lief te hebben. De roeping van priesters, religieuzen en mensen zoals

Jean is geplant in de grond van die genereuze en open liefde. Dat is haar grondvesting. Maar als we niet leren om concrete mensen echt te beminnen, dan wordt onze liefde koud en leeg. Dan wordt het een vluchten van de complexiteit van een relatie en dat zou laf zijn. Aelred, de twaalfde-eeuwse abt van Rievaulx, waarschuwde religieuzen voor 'een liefde die door zich tot iedereen te richten, niemand bereikt'. Ik vernam dat religieuzen vroeger gewaarschuwd werden voor 'particuliere vriendschappen'. Gervase Matthew op zei altijd dat hij banger was van 'particuliere vijandschappen'! W.H. Auden, een Engelse dichter, lachte: "We zijn op aarde om goed te doen voor anderen. Waarvoor de anderen hier zijn, weet ik niet."

Moeder Teresa van Calcutta woonde een belangrijke vergadering bij met bisschoppen en hoogwaardigheidsbekleders. Aan de ingang werd ze tegengehouden door een bedelaar. Mensen probeerden haar vooruit te krijgen om de belangrijke gasten niet te laten wachten. Maar terwijl ze met de bedelaar sprak, was hij de enige persoon die bestond. Ze keek alleen naar hem. Hij was geen veralgemeende 'arme mens'. Hij was een welbepaalde persoon, met zijn eigen gelaat, dat van Christus.

Bede Jarrett, die dominicaanse provinciaal was van de Engelse provincie zeventig jaar geleden ontving eens een brief van een jonge benedictijnse novice, Hubert van Zeller, die dacht dat hij het religieus leven moest verlaten omdat hij verliefd was geworden op een zekere P. Maar Bede was het daarmee niet eens: "Ik ben blij [dat je verliefd bent geworden op P.] want ik denk dat absolute zuiverheid altijd jouw verleiding geweest is, een vernauwing die in zekere zin onmenselijk is. Jouw neiging ging in de richting van het ontkennen van de zegening ervan. Je hield van de Heer, maar niet echt van de mens geworden Jezus. Ik geloof dat P. je leven zal redden. Ik zal een dankviering houden voor wat P. geweest is en gedaan heeft voor jou. Je had P. al lang nodig. Tantes bieden wat dat betreft geen afzet. Ondeugende en oudere provincialen al evenmin."

Elke roeping reikt dus naar het mysterie van Gods liefde, die tegelijk particulier en universeel is, maar dat doen ze in verschillende grond. We moeten groeien daar waar we geplant zijn. Als iemand in de grond van passionele liefde geplant is, dan is dat de plaats waar hij moet bloeien. Er komt een tijd dat hij moet reiken naar een meer universele liefde. Dat hij anderen gaat beminnen en plezier zal vinden in hun bestaan. Maar als dat de fundamentele relatie ondermijnt, waarop je leven is gebaseerd, zodat je wegdrijft, dan riskeer je helemaal geen wortels meer te hebben en te sterven. Net zo hoop ik dat priesters en religieuzen echt individuele mensen zullen liefhebben zodat ze hen willen zeggen: "Ik ben blij dat je bestaat." Maar als dat onze specifieke weg van liefde in de weg staat, dan belanden we in de chaos.

Toen ik pas gewijd was, werd ik heel erg verliefd op iemand die ook mij graag zag. Het was iemand met wie ik zou kunnen trouwen en kinderen krijgen. Mijn leven werd ondersteboven gehaald. Had ik me vergist? Ik had nog maar net enkele jaren voordien mijn geloften afgelegd en mezelf beloofd aan de orde tot aan de dood. En nu voelde ik die enorme liefde voor iemand anders. Het was een onthutsende ervaring. Het leek verkeerd en vernietigend om af te zien van mijn liefde voor deze vrouw en ervan weg te lopen. Maar ik wist dat ik mijn engagement voor de orde ook niet kon afzeggen. Ik moest leren om die nieuwe liefde niet als een alternatief voor mijn geloften te zien. Ik was geworteld in de

grond van de orde. Dit was waar ik was wortel geschoten en waar ik moest leven of helemaal niet leven. Maar mijn liefde als broeder en priester moet ook open staan voor anderen in hun eigenheid.

Maar hoe weten we wat onze roeping is? Het lijkt moeilijk om dat te ontdekken, omdat we allemaal geroepen zijn om tegelijk particulier en ruimer lief te hebben. Je zou hopen dat al wie geroepen is tot het huwelijk de vrijheid zal voelen om zijn leven te geven in dwaze edelmoedigheid voor vergeten mensen. En als iemand die zich geroepen voelt tot het religieuze leven niet ook het verlangen kende om zichzelf aan iemand te geven in een toegewijde en passionele relatie, dan zou je je kunnen afvragen of hij er niet van weg loopt. We verlangen allemaal naar de weidsheid van Gods liefde, die niemand uitsluit, en willen iemand anders tot de focus van ons leven maken en zeggen: "Ik ben blij dat je bestaat."

Langzaam aan ontdekken we hoe we het beste kunnen bloeien. Misschien worden we verliefd maar bezoeken we ook religieuze gemeenschappen. We stoppen een voorzichtige wortel in die kalkrijke relatie en even later één in het zuurrijke klooster. We kijken rond tot we de grond vinden waarin ons hart kan groeien en we diep kunnen ademen. Ooit ontmoette ik een man die vertelde dat hij verloofd was geweest, dan de relatie had verbroken en erover dacht om dominicaan te worden. Ik zei hem dat hij ofwel na zes maanden zou vertrekken, ofwel zijn thuis zou hebben gevonden voor altijd. Hij is nog altijd bij ons, 32 jaar later!

We moeten ook altijd onze oren open houden voor een Woord. In het begin was het Woord. En het kan in ons leven binnenbreken en ons opeisen. Sint Antonius leidde een gelukkig leven als welgestelde landbouwer toen hij in 269 het evangelie hoorde dat zei: "Als je volmaakt wil zijn, ga dan en verkoop al wat je bezit en geef het aan de armen. Dan zul je een schat bezitten in de hemel. Kom dan om mij te volgen." Hij wist dat die woorden tot hem gericht waren. Dus verkocht hij bijna alles wat hij en zijn zus bezaten en gaf het weg. Een beetje hard voor zijn zus die misschien dezelfde roeping had gevoeld! Duizend jaar hoorde Sint Franciscus dezelfde woorden en hij wist dat ze voor hem bedoeld waren en gaf alles op. Ieder van ons moet zijn oren open houden voor het Woord dat ons roept. Het kan onverwachts komen, door een vriend of zelfs een film. Een vriend van mij die priester is merkte eens een jongeman op die dagelijks naar de mis kwam en hij ging naar hem toe en vroeg: "Heb je er ooit over gedacht om priester te worden?" De jongeman dacht even na en antwoordde toen: "Ik wil geen priester zijn, maar een bisschop!"

Een grote vraag wanneer we nadenken over onze roeping, is of we het wel zullen volhouden. Misschien houd ik van Elisabeth, maar wil ik voor altijd bij haar zijn? Ik houd misschien van de dominicanen, maar kan ik mijn geloften trouw blijven tot aan de dood?

Enkele jaren geleden was er een congres in Rome over het religieuze leven en er werd aan de mensen gevraagd of een engagement tot aan de dood nog wel noodzakelijk was voor het religieuze leven. Ik ben er voorstander van om onze gemeenschappen te openen voor alle soorten van vrienden, geassocieerden en medewerkers, maar in het centrum van het religieuze leven en van het huwelijk, moet er een moedig gebaar zijn van ons leven geven tot aan de dood. Het is een

extravagant gebaar dat onze hoop uitdrukt dat elk menselijk leven in zijn totaliteit, tot aan de dood, een pad is naar God die ons roept. Een gelofte voor het leven is een teken dat elk leven, hoezeer het ook getekend is door mislukking en frustratie, op weg is naar de God van liefde.

Ooit zei een oude broeder, John, me op zijn sterfbed dat hij op het punt stond een grote ambitie van hem waar te maken: te sterven als dominicaan. In die tijd vond ik niet dat die wens van grote ambitie getuigde, maar stilaan ben ik hem toch gaan koesteren. Hij schonk zijn leven aan de orde en, ondanks wat glij- en schaatswerk, had hij het nooit teruggenomen. Hij was een teken van hoop voor de jongeren.

Duizend keer werd me verteld dat men van jongeren geen definitief engagement kan verwachten, tot aan de dood. Ze leven in een tijd van korte termijn engagementen, zowel op het werk als thuis. De gemiddelde Amerikaan heeft tijdens zijn actieve periode elf verschillende banen. Huwelijken blijven vaak niet duren. In 2005 huwden 43.000 Belgen en er waren 30.000 scheidingen. Dus het is duidelijk dat we niet van jonge mensen kunnen verwachten dat ze een plechtige gelofte afleggen of huwen.

Maar het is precies omdat we in een cultuur van korte termijn engagementen leven dat geloften voor het leven een mooi teken van hoop zijn. Het is een dwaas gebaar, maar we moeten de jongeren vragen om moedige, dwaze gebaren te stellen, en erin geloven dat ze die met Gods genade kunnen nakomen. Onlangs legden vier jonge mannen hun geloften af in mijn Engelse provincie. Ze waren allemaal knap, dynamisch en hadden universiteitsdiploma's. Elk van hen had het kunnen maken in de wereld, een gelukkig huwelijksleven leiden en goed geld verdienen. Een jonge vrouw zei: "Wat een verspilling! Ze konden gelukkig getrouwd zijn... misschien met mij." Ik betwijfel of iemand zoiets gezegd heeft bij mijn professie, jammer genoeg. Dat zij zichzelf aan de orde geven tot aan de dood spreekt van onze hoop voor elk menselijk wezen.

Is iemand van ons sterk genoeg om dat engagement aan te gaan? Nee! Maar als we de manier ontdekken waarop we geroepen zijn om lief te hebben, de grond waarin we best geplant zijn, dan verwelkomen we God in ons leven, en het is God die ons er doorheen zal dragen. Als ik mijn leven als priester of religieus leid met liefde en edelmoedigheid, mezelf laat raken door anderen, dan zal Gods genade me kracht geven. Natuurlijk lukken huwelijken tussen goede, prachtige mensen niet altijd. Of vertrekken bewonderenswaardige priesters en religieuzen. Het is niet aan ons om met de vinger te wijzen. Het kan iedereen overkomen. Wie kent de verborgen strijd van iemand anders' hart? Maar toch blijf ik erbij dat het engagement tot aan de dood inherent is aan de roeping tot liefde. Immers, zoals het Lied der Liederen het zingt: "Liefde is zo sterk als de dood." In de verrezen Heer zelfs sterker!

Dit vereist veel moed. Onze samenleving is timide en bang van het risico. Daarom zijn we zo geobsedeerd met gezondheid en veiligheid. We zijn bang ons te vergissen en gekwetst te raken. Zelfs in de Kerk is er veel te veel angst. We zijn misschien zelfs bang van het risico te beminnen en bemind te worden. Het blijft altijd een avontuur in het onbekende. Wanneer we onze liefde voor iemand belijden voor het altaar, weten we niet wat er voor ons ligt. Als we onszelf aan een religieuze orde geven, weten we niet welke gekke dingen onze broeders of

zusters van ons zouden kunnen vragen. Ze zouden ons naar China kunnen sturen of verkiezen tot Meester van de Orde als ze echt dwaas zijn! Maar het was de moed van de martelaren die het Romeinse Rijk bekeerde, en moed zal onze beste getuige zijn ook.

Er was eens een man die langs een afgrond reed en zich afvroeg of God bestond of niet. Eigenlijk was hij zo verstrooid dat hij in het ravijn reed en uit de wagen viel. Al vallend greep hij zich vast aan de tak van een boom. Plotseling werd de geloofsvraag prangend en hij riep uit: "Is daar iemand?" Eindelijk antwoordde een stem: "Ja, ik ben hier. Vertrouw me. Laat de tak los en val. Ik zal je opvangen." De man dacht even na en riep dan opnieuw: "Is er nog iemand anders?"

Wees dus moedig. Vind de grond waarin je kan bloeien als een liefhebbende mens. En vertrouw op God.